

Fòrum ONDARA

de capellans del bisbat de solsona

Núm 7 - desembre de 2007

LA FEBLESA DE L'AJUDA A L'ESGLÉSIA

Després de la celebració de la jornada «Germanor» hem volgut posar a l'abast de tothom una reflexió sobre la malaguanyada Ajuda a l'Església des de l'enyor i des de l'esperança.

Tal com deien els Estatuts de l'Ajuda a l'Església, aquesta era un instrument perquè l'economia de la nostra Església de Solsona fos pastoral i estigués al servei de la pastoral.

La doctrina que inspirava aquella afirmació se centrava en la definició de l'Església com una família de fills de Déu, dintre de la qual havia d'haver una veritable comunió de béns. Ja els primers seguidors de Nostre Senyor vivien la comunió en la fracció del pa (Ac.2,42) i també en la possessió i donació dels béns (2Cor.8,13-15).

Aquesta comunió no era solament en l'ordre de les idees i dels conceptes, sinó que era la comunió de persones concretes. Suposava, per tant, unes actituds bàsiques de llibertat, de participació i de disponibilitat, i uns gestos eloqüents i expressius d'intercanvi afectiu i efectiu.

Durant molts anys l'Ajuda a l'Església va viure d'aquestes fonts i fa fer realitat, amb tots els defectes propis d'una realitat humana i, per tant, perfectible, aquells plantejaments evangèlics i pastorals que esmentàvem. I és per això que la comunió de béns, la gratuïtat, la col·laboració personal, l'intercanvi, la voluntat, la fe i la confiança mútues foren el motor que feien que l'Ajuda a l'Església estigués tants anys present en el nostre Bisbat donant bons fruits. I no solament fruits en el camp de la pastoral (els fidels se'n fiaven, col·laboraven i no s'escandalitzaven perquè la Santa Missa, els Sagraments, les pregàries i, en definitiva, totes les manifestacions de l'Amor gratuït de Déu no es barrejaven amb el soroll dels diners), sinó també en el camp de l'economia i de la seva gestió.

Tots recordem com la gent participava en l'economia de les parròquies, dels arxiprestats i del bisbat d'una manera altruista, periòdica i quasi sempre anònima, i a través del flux de comunicació de béns es van poder sufragar totes les despeses: el pagament de les nòmines dels capellans (n'hi havia més que no pas ara que no estaven jubilats i cobraven la nòmina sencera), la compensació de les seves despeses pastorals (quilome-

tratges, etc.), la gestió de la cúria diocesana, les despeses pastorals de les delegacions, la pastoral de conjunt dels arxiprestats, les obres en les parròquies i rectories habitades pels capellans, les inversions en béns de lliure disposició per fer-los més rendibles sense especulacions de cap mena...

Però... l'Ajuda a l'Església tenia un però. La base en què se sustentava era feble. Les actituds bàsiques de llibertat i de generositat, de confiança i de disponibilitat, com totes les actituds que es deriven de la doctrina de Nostre Senyor Jesucrist, són d'una feblesa tal que, si no s'alimenten contínuament des de la fe i des de l'amor, amb la Paraula i la pregària, es trenquen fàcilment des de dos angles diferents.

Per una banda, des de la base: sempre s'havia d'estar lluitant -i a voltes grinyolava-, contra l'egoisme personal, els interessos privats, l'economia dominant en un món competitiu i liberal, les trampes en la gestió... i tants altres elements que atempten contra las actituds cristianes.

Per altra banda, des de les altures: i no ens referim a les altures del cel, sinó a les altures jeràrquiques que molt sovint utilitzen l'economia, no per a la pastoral, sinó com a instrument de poder, de compra de voluntats, d'ostentació, d'extorsió i d'acumulació de riqueses a qualsevol preu.

I això és el que ens ha passat. L'Ajuda a l'Església ha fallat pel punt feble que tenia: la seva base evangèlica. Només ha calgut l'empenta decidida de dalt perquè fes fallida tot plegat i caigués víctima de la seva debilitat, a causa de la desmotivació, de l'egoisme, dels escàndols provocats i de la desídia de tots.

Ha estat com matar la gallina dels ous d'or. Ara vénen les lamentacions: que no hi ha diners, que la culpa és de la mateixa Ajuda a l'Església que no funcionava i altres tantes afirmacions gratuïtes i sense escrúpols que es profereixen.

Potser ara només queda enyorar l'evangeli i esperar temps millors? □

Ultimàtum del Sr. Bisbe

Així es pot qualificar la carta adreçada pel Sr. Bisbe a tots els rectors de la diòcesi de Solsona sobre les celebracions comunitàries de la Penitència sense confessió individual detallada. La carta, molt correcta en la forma, és dura i terminant en el contingut. Després de declarar invàlides aquests tipus de celebracions, acaba amb aquestes paraules: "Us demano que ens ajudem mútuament a donar per definitivament acabada aquesta pràctica".

Però el mal és que no hi ha alternativa. I, si el Sr. Bisbe la sap, que ens la digui! En quina situació queden els pobres capellans? En quina situació queden els penitents? Sembla com si l'únic que importés al Sr. Bisbe fos l'acompliment de "les normes litúrgiques i canòniques", corroborades per Joan Pau II i Benet XVI. Les persones no compten.

No trobaríem millor comentari que aquestes ratlles de José Antonio Pagola en la introducció del seu llibre: "*Escribo este libro desde la Iglesia católica. La conozco desde dentro y sé por experiencia lo fácil que es confundir la adhesión a la fe cristiana con la defensa de una herencia religiosa multiseccular. Conozco bien la tentación de vivir correctamente en su interior, sin preocuparnos de lo único que buscó Jesús: el reino de Dios y su justicia. Hay que volver a las raíces, a la experiencia primera que desencadenó todo*".

Per molts anys! Mn. Climent

Pels teus 80 anys i per la publicació de la teva Poesia completa. Amb raó podem dir que ets el nostre poeta. Sí, et considerem carn de la nostra carn, nodrit amb els mateixos cigrons i pastat en les mateixes aules. No sabem com t'ho vas fer. Però ens omple d'orgull quan llegim que persones enteses diuen que ets el millor poeta vivent de Catalunya i un dels bons prosistes. I tot això sense moure't mai del peu del solc pastoral. T'agraïm tot el que has fet per la nostra dissortada pàtria, però sobretot el que, obrer infatigable, des dels més diversos angles, has fet per l'Església de Solsona.

Bon
Nadal

A BETLEM ME'N VULL ANAR... No siguem rabadans creguts!

Acabo de rellegir pausadament, a recer de la llar de foc, el Poema del Pessebre, de Joan Alavedra, i el Poema de Nadal, de Josep M. de Sagarra. He disfrutat amb la tendresa i profunditat de l'un i amb la vigorosa paraula de l'altre. I m'ha assaltat el pensament de fer una petita glossa als versets d'en Sagarra tan coneguts:

*Tots els camins van a Roma,
tots els camins, ja ho sabem!
Tots els camins van a Roma,
però no van a Betlem!*

A Roma s'hi pot anar amb ínfules de saviesa i de grandeses civils

i eclesiàstiques, de glòria i de poder, a celebrar grans festes i concentracions i a fer coses importants per marcar la història. Però qui així hi vagi, mai no encertarà l'insignificant camí de Betlem.

És el camí de la senzillesa, de la pobresa, de la confiança i de la simplicitat de cor, el camí de sentir-se com tothom... com els pastors... com Josep, Maria... com els pobres Reis. (Em deia un nen a catequesi: "Què poc or deurien tenir els Reis per donar a Jesús, ja que la família de Jesús va continuar pobre com abans!"). A Betlem, en Jesús tothom hi troba bondat, benignitat, magnanimitat. Perdó i pau. No hi busquéssim

pas res més: llavors ni Betlem no trobaríem.

La tendresa de cor i la delicadesa de tracte, i la paciència i el perdó són virtuts cristianes originals, perquè venen dels orígens. I també originals, perquè encara són massa escasses en el món i, àdhuc al mateix si de l'Església, gairebé per encetar.

Si no us feu com uns infants, no entrareu al Regne del cel, dirà Jesús predicador. Aprenem del Jesús infant la tendresa, la innocència, la bondat de cor, la grandesa d'ànim. La humilitat, en definitiva, és l'únic camí per a arribar a Jesús, que és el cor del Regne, el Betlem dels pobres.

RECOMANEM...

Jesús, aproximació històrica (José Antonio Pagola, Ed. PPC).

L'autor, llicenciat en teologia i ciències bíbliques, i professor durant molts anys de cristologia a la Facultat del Nord d'Espanya, ha dedicat gran part de la seva vida a l'estudi històric i teològic de Jesús. A més de la garantia que ofereix l'autor, el llibre té dues grans virtuts:

primera, no fa teories, el subjecte del llibre és sempre el personatge de Jesús, es proposa presentar-lo, fer-lo conèixer a tots aquells que sentin interès per ell; i, segona, en les qüestions més intrincades, es limita a donar amb simplicitat el resultat dels seus llargs estudis i reflexions. El llibre té 500 pàgines, però es llegeix amb l'interès d'una novel·la. I s'entén tot.